

Publicerad 2024-03-30 16:21 av lodjuret/seglare

handlar om kärleken mellan rummet och solljuset. Texten har legat i 'Läs gärna', men av misstag blivit borttagen därifrån. Därför går den nu åter i repris här. Men skall fortfarande gå att läsa i arkiv. 2006 10 31.

Flickan och sängen (ej efterfrågad text i repris)

Flickan och sängen

En obäddad säng

den flickan i en obäddad säng

hon har inte stigit upp än

hon sover

och lakanen bildar konturer

i det tidiga morgonljuset

hon talar i sömnen

vänder sig ibland

rör ena armen och handen

som känner hon efter

om jag ännu är vid hennes sida

jag sitter hopkurad i fåtöljen

hon pratar i sömnen

och jag pratar med henne

jag säger ord och meningar

med alldeles lugn

men litet hes förefrukoströst

pannkakor med sylt och grädde

och en stund senare

entrecote med biärnsås

tvekande osäker som jag är på uttalet

ljuset tränger allt längre in i rummet

skuggor dansar kring väggarna

sakta som om någon

höll i fjärrkontrollen till hastigheten

sakta rinner solljuset in

genom fönstrets många små facetter
lakanen höjs och sänks
jag hör en lätt skrovlig andning
passera mellan läpparna
och hennes ena näsborre
alltid bara den ena näsborren
den andra är alltid täppt

den flickan ligger i en säng
i en säng som i natten
tillhör oss båda

en säng
som nästan aldrig kan ses bäddad
inte ens när jag är ensam
mellan de fyra väggarna
inte ens när hon är ensam mellan
de vackert tapetserade väggarna

det ibland krympande rummet
vars väggar närma sig våra kroppar
som ville de sluta sig om oss
som om rummet vore en vaksam mor
skyddande sina ungar i boet

kärleken mellan oss skall aldrig dö
inte ens om rummet, om huset dör
inte ens om huset brinner ner
eller rivs
inte ens då kommer vår kärlek dö
mellan oss

det vinröda lakanet rör på sig
som dyningar över vattnet
i flodens mynning mot havet
ett vatten i vilket silhuetter leker
och skimrar i solljuset

den flickan sover
den flickan pratar i sömnen
jag talar till henne

med strupen nästan sammansnörd
av rörelse

jag viskar till henne
ord som tycks sväva genom rummet
in i hennes drömmar

som höll någon en spegel
mot hennes mun
anar jag den stilla andedräkten
som en osynlig rök
när den sakta stiger mot taket
och skingras av det lätta draget
från rummets otäta fönster

jag viskar till henne ännu
när jag ser munnen röra sig
som för att åter säga något
i drömmen
men nu formas läpparna
medan ögonlocken sakta öppnar sig
och jag vet
att nu är det morgon igen

den bär med sig löften om hennes kärlek
hur den skall tillra som pärlor
från hennes spruckna läppar
och ge av sig själv
osjälviskt
och med en doft av hemliga löften

Fri vers av lodjuret/seglare VIP

Läst 3603 gånger och applåderad av 52 personer

Publicerad 2006-10-31 02:49

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten